

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 543

Ἔτος ΚΓ΄.

1 Ἰουνίου 1968 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Τηλ. 628.280

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΟΝ

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἀρχιεπισκοπικαὶ

τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου

Ἀριθ. Αὐξ. 16

Πρωτ. 256

Τῷ Ἐντιμωτάτῳ κ. Νικολάῳ Προμπονᾷ

Εἰς Ἀθήνας

Ἡ Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότης, ὁ προσκυνητὸς ἡμῶν Πατὴρ καὶ Δεσπότης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κύριος Κύριος Ἀθηναγόρας, ἔλαβε καὶ ἀσμένως ἀνέγνω τὴν ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου ἐ.ξ. κοινὴν ἀναφορὰν ὑμῶν, δι' ἧς παρακαλεῖτε ὅπως γένηται τὸ προσήκον πρὸς διευθέτησιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογιακοῦ Ζητήματος.

Τῆς ἀναφορᾶς ὑμῶν ἀναγνωσθεὶς ἐν συνεδρίᾳ τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, σεπτῇ ἐντολῇ, γνωρίζω, ἀπαντητικῶς, τῇ ὑμετέρᾳ Ἐντιμότητι, καὶ δι' αὐτῆς πᾶσι τοῖς συνυπογράψασιν, ὅτι τὸ Ἡμερολογιακὸν Ζήτημα κατεχωρήθη ἐν τοῖς θέμασι περὶ ἃ μέλλει, ἵνα ἀσχοληθῇ ἡ προσεχὴς Πανορθόδοξος Προσίνοδος.

Διαβιβάζων δ' ὑμῖν καὶ τὰς εἰχὰς καὶ τὴν ἐκλογίαν τῆς Α. Θειοτάτης Παναγιότητος, διατελῶ μετ' ἀγάπης ἐν Κυρίῳ καὶ τιμῇ.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 21ῃ Μαρτίου 1968
Ὁ Ἀρχιεπισκοπικὸς τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου
ὁ Κολωνίας ΓΑΒΡΙΗΛ

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἐν Παλαιῷ Φαλήρῳ τῇ 12 Μαρτίου 1968

Πρὸς τὸν Ἀξιότιμον Κύριον

Νικόλαον Προμπονᾶν

Ὁδὸς Περσεφόνης 8, Ἀνω Δάφνη
Ἀθήνας

Ἀνταποκρινόμενος εἰς ὑμετέραν παράκλησιν, ὅπως ἐκφέρω γνώμην ἐπὶ τοῦ προσφάτως ληφθέντος Πατριαρχικοῦ ἐγγράφου, εὐχαρίστως παρέχω τὴν παρούσαν μου ἐπιστολήν.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 256 ἀπὸ 21 Μαρτίου ἐγγράφου, ὅπερ σὰς ἀπέστειλεν, εἰς ἀπάντησιν τῆς ὑποβληθείσης Αὐτῷ ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου ἐκλήσεως ἐκ μέρους τῶν ἐν Ἀθήναις Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν ἐπιστημόνων καὶ κατηχητῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ὑπὲρ τῆς ἐπαναφορᾶς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον, πρὸς ἄρσιν τοῦ ὑφισταμένου σχίσματος καὶ συμφωνίαν μετὰ τῶν ἄλλων Ὁρθόδοξων Πατριαρχείων καὶ Ἀνεξαρτήτων Ἐκκλησιῶν, ἀπέφυγε προφανῶς νὰ γνωρίσῃ τὰς ἀπώρεις τοῦ ἐπὶ τοῦ θέματος, ὅπερ σὰς ἀπασχολεῖ καὶ ἠρξέσθῃ ἀπλῶς νὰ σὰς πληροφορήσῃ, ὅτι «Τὸ Ἡμερολογιακὸν ζήτημα κατεχωρήθη ἐν τοῖς θέμασι περὶ ἃ μέλλει, ἵνα ἀσχοληθῇ ἡ προσεχὴς Πανορθόδοξος Προσίνοδος».

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον δυστυχῶς ἀτήνησεν, ὥς νὰ μὴ ἦτο τὸ πλέον ἀρμόδιον ἐν τοῖς καθ' ἑκάστον. Παρείδεν τὴν Οἰκουμενικὴν του ἀποστολήν καὶ ἐληρμόνησεν, ὅτι διὰ τοῦ Πατριαρχικοῦ Διαγγέλματός του ἀπὸ τοῦ ἔτους 1920 πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, συνιστᾷ τὴν παραδοχὴν ἐν αἰσιν ἡμερολογίου, πρὸς ταῖς ἐποχὰς ἐορτασμῶν τῶν μεγάλων Χριστιανικῶν ἐορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν. (δρα II τόμον συγγράμματος I. Καρμίρη 1953. Τὰ δογματικὰ καὶ συμβολικὰ μνημεῖα τῆς Ὁρθόδοξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας).

Ἐφ' ὅσον τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἡρνή-

θη νὰ λάβῃ θέσιν ἐπὶ τῆς ἐκκλήσεώς σας, εἴθε ὑποχρεωμένοι νὰ ἐπιστρέψῃτε εἰς τὰ δημοσιευθέντα Πρακτικά τῆς ἐν Ρόδῳ Πανορθοδόξου Διασκεψέως ἀπὸ 24 Σεπτεμβρίου ἕως 1ης Ὀκτωβρίου 1961 διὰ νὰ διαφωτισθῇτε κατὰ τὸ δυνατόν.

Ἐν αὐτοῖς γίνεται μνεία, περὶ τοῦ ὡς εἴρηται Πατριαρχικοῦ Διαγγέλματος καὶ εἰς τὴν θέσιν τοῦ Καταλόγου τῶν θεμάτων τῆς μελλούσης νὰ συνέλθῃ Πανορθοδόξου Συνόδου, ὡς κατηρτίσθη καὶ ἐνεκρίθη ὁμοφώνως ὑπὸ τῆς Διασκεψέως ταύτης, ἀναγράφεται «Ἡμερολογιακὸν ζήτημα. Μελέτη τοῦ ζητήματος ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν περὶ Πασχαλίου ἀπόφασιν τῆς Ἀγῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ ἐξεύρεσις τρόπου πρὸς ἀποκατάστασιν συμπράξεως μετὰ τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τῷ ζήτηματι τούτῳ».

Ἐξετάζοντες τὴν περιληπτικὴν ταύτην διατύπωσιν, πενιθόμεθα εὐχερῶς, ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπιζώμεν εἰς τὴν ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τῆς ἐκκλήσεώς σας.

Ἐὰν καλῶς ἡγήσασα, τίθεται ὑπὸ μελέτην ἡ ἀπόφασις τῆς Ἀγῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, περὶ τοῦ Πασχαλίου Κανόνος καὶ ἐπιζητεῖται ἡ ἐξεύρεσις τρόπου, πρὸς ἀποκατάστασιν συμπράξεως μετὰ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀσχέτως δογματικῶν διαφορῶν.

Ἐἴμαι τῆς γνώμης, ὅτι ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ συζητηθῇ ἡ ἐπαναφορὰ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον, ἄλλοιᾳ θὰ ἦτο ἡ διατύπωσις τοῦ κειμένου. Ἀλλὰ δὲν βλέπω καὶ τὴν δικαιολογίαν, δι' ἣν κρίνεται ἀπαραίτητον νὰ προηγηθῇ ἡ ἀπόφασις τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου, διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὰ διατεταγμένα, ἐφόσον εἶναι δεδομένον ὅτι ἡ σημειωθείσα ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924 ἀποστασία δὲν ἀπεφασίσθη ὑπὸ Πανορθοδόξου Συνόδου, ἀλλὰ μονομερῶς δι' ἀποφάσεων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, παρὰ τὰς ἀντιδράσεις ἐπιφανῶν Ἱεραρχῶν καὶ τῶν λοιπῶν Ὀρθοδόξων Πατριαρχείων καὶ Ἐκκλησιῶν, αἵτινες καὶ μέχρι σήμερον ἐξαιουλοῦν νὰ ἐμμένωσιν εἰς τὰ ὀρθοδόξως δεδομένα καὶ ἀναλλοιώτως τηρούμενα ἐπὶ δύο περὶ πρὶν χιλιετηρίδας.

Ἐξεταστέον τυγχάνει. Ποιοὶ οἱ ἰσχύοντες Κανόνες καὶ ἀποφάσεις, αἵτινες περιφρουροῦν τὸν Πασχαλίων Κανόνα.

α) ΚΑΝΩΝ ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

«Εἴ τις Ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος ἢ Διάκονος, τὴν Ἀγίαν τοῦ Πάσχα ἡμέραν πρὸ τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας μετὰ Ἰουδαίων ἐπιτελέσῃ καθαίρεισθαι».

6) Ἀγῆς ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Βάσει τοῦ ρηθέντος Ἀποστολικοῦ Κανόνος ἡ Ἀγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐθέσπισε τὸν τοῦ Πάσχα αἰώνιον Κανόνα, δι' οὗ ἐπιτυγχάνεται ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην ἡ ταυτοχρόνος, διὰ τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως, ἑορτὴ τοῦ σωτηρίου Πάσχα μετὰ τὴν ἰσημερίαν τῆς ἀνοιξέως, τὴν πρώτην Πανσέληνον καὶ Κυριακὴν, καὶ οὐχὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα τῶν Ἰουδαίων, συνάμα δὲ καθόρισεν τὸν ἐνιαύσιον κύκλον τῶν ἑορτῶν, τῶν Κυριακῶν Ἀποστολικῶν καὶ Εὐαγγελικῶν Περιχοπῶν, τὴν Τάξιν τῶν Ἑσθινῶν, τὰς ἡμέρας

τῶν νηστειῶν καὶ τῶν λοιπῶν τῆς ψυχῆς καθαρισμῶν.

γ) ΚΑΝΩΝ ΤΗΣ ΕΝ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑ ΤΟΠΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

«Πάντας τοὺς τολμῶντας παραλύνει τοὺς ὅρους τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθείσης ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ θεοφιλεστάτου Βασιλέως Κωνσταντίνου, περὶ τῆς ἀγίας ἑορτῆς τοῦ σωτηριώδους Πάσχα, ἀκοινωνήτους καὶ ἀποβλήτους εἶναι τῆς Ἐκκλησίας εἰ ἐπιμένωσιν φιλονεικότερον ἐνιστάμενοι πρὸς τὰ καλῶς δεδογμένα. Καὶ ταῦτα εἰρήσθω περὶ τῶν Λαϊκῶν. Εἰ δέ τις τῶν προεστώτων τῆς Ἐκκλησίας Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος μετὰ τὸν ὅρον τοῦτον τολμήσειεν ἐπὶ διαστροφῇ τῶν λαῶν καὶ ταραχῇ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἰδιάζειν καὶ μετὰ τῶν Ἰουδαίων ἐπιτελεῖν τὸ Πάσχα, τοῦτον ἡ Ἀγία Σύνοδος ἐντεῦθεν ἤδη ἄλλοτριον ἔκρινε τῆς Ἐκκλησίας. Ὡς οὐ μόνον ἐαυτῷ ὁμαρτίας, ἀλλὰ καὶ πολλοῖς διαφθορᾷ καὶ διαστροφῇ γινόμενοι αἴτιον. Καὶ οὐ μόνον τοὺς τοιοῦτους καθαίρειν τῆς λειτουργίας, ἀλλὰ καὶ τοὺς τολμῶντας τούτοις κοινώνει μετὰ τὴν καθαίρεσιν».

δ) ΚΑΝΩΝ ΤΗΣ Ζ' ΟΙΚΟΤΜΕΝ. ΣΥΝΟΔΟΥ

«Τούτων οὖν αὐτὸς ἐχόντων καὶ διαμαρτυρομένων ἡμῖν, ἀγαλλιώμενοι ἐπ' αὐτοῖς, ὡς εἴ τις εὖροι σκύλα πολλά, ἀσπασίως τοὺς Θείους Κανόνας ἐνστερνιζόμεθα καὶ ὁλόκληρον τὴν αὐτῶν διδαχὴν καὶ ἀσάλευτον κρατύνομεν, ἐξ ἑνὸς γὰρ ἅπαντες καὶ τοῦ αὐτοῦ Πνεύματος αὐγασθέντες, ὥρισαν τὰ συμφέροντα καὶ οὗς μὲν τῷ ἀναθέματι παραπέμπουσιν καὶ ἡμῖν παρὰ διδῶσι καὶ ἡμεῖς ὡσαύτως ὑποβάλλομεν».

ε) ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΣΥΝΕΛΘΟΥΣΗΣ ΕΝ ΕΤΕΙ 1593 ΕΠΙ ΠΑΤΡΙ-ΑΡΧΟΥ ΙΕΡΕΜΙΟΥ, ΠΡΟΣ ΑΠΟΚΡΟΤΣΙΝ ΤΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΝΗΣ ΜΕΤΑΡΡΘΜΙΣΕΩΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑΛΙΟΥ

«Ἀσάλευτον διαμένειν βουλόμεθα τὸ τοῖς Πατράσι διορισθὲν περὶ τοῦ Ἀγίου σωτηρίου Πάσχα ἅπαντας τοὺς τολμῶντας παραλύνει τοὺς ὅρους τῆς Ἀγίας καὶ Οἰκουμενικῆς Μεγάλης Συνόδου τῆς ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθείσης, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ εὐσεβοῦς καὶ Θεοφιλεστάτου Βασιλέως Κωνσταντίνου, περὶ τῆς Ἀγίας ἑορτῆς τοῦ σωτηριώδους Πάσχα ἀκοινωνήτους καὶ ἀποβλήτους εἶναι τῆς Ἐκκλησίας, εἰ ἐπιμένωσιν φιλονεικότερον ἐνιστάμενοι πρὸς τὰ καλῶς δεδομένα καὶ ταῦτα εἰρήσθω περὶ τῶν λαϊκῶν, εἰ δέ τις τῶν προεστώτων τῆς Ἐκκλησίας Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος μετὰ τὸν ὅρον τοῦτον τολμήσειεν ἐπὶ διαστροφῇ τῶν λαῶν καὶ ταραχῇ τῶν Ἐκκλησιῶν ἰδιάζειν καὶ μετὰ τῶν Ἰουδαίων ἐπιτελεῖν τὸ Πάσχα, τοῦτον ἡ Ἀγία Σύνοδος ἐντεῦθεν ἤδη ἄλλοτριον ἔκρινε τῆς Ἐκκλησίας. Δεῖ γὰρ στοιχεῖν τῷ τῶν Πατέρων κανόνι μέχρι καὶ σήμερον. Θεοῦ Χάριτι, ὅν, καθὼς δὴ καὶ τὰ λοιπὰ ἢ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία διαφυλάττει».

στ') ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΙΣΤΩΝ ΕΝ ΕΤΕΙ

1848 ΠΡΟΣ ΤΟΤΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΤ ΟΡΘΟΔΟΞΟΤΣ

Τὴν ἐγκύκλιον ταύτην ὑπέγραψαν α) ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀνθίμος β) ὁ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Ἱερόθεος γ) ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας Μεθόδιος καὶ δ) ὁ Ἱεροσολύμων Κύριλλος ὡς καὶ αἱ περὶ αὐτοὺς Ἱεραὶ Σύνοδοι.

«Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας, ἣν παρελάβομεν ἄδολον παρὰ τῆλικούτων ἀνδρῶν ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμὸν, ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ διαβόλου. Ὁ δεχόμενος νεωτερισμὸν κατελέγχει ἑλλειπὴ τὴν κεκηρυγμένην Ὁρθόδοξον πίστιν. Ἀλλ' αὕτη πεπληρωμένη ἡδὴ ἐσφράγισται μὴ ἐπιδεχομένη μήτε μείωσιν, μήτε αὐξησιν, μήτε ἀλλοίωσιν, ἣν τινα οὖν καὶ ὁ τολμῶν ἢ προᾶξει ἢ συμβουλευθεὶς ἢ διανοηθῆναι τοῦτο ἡδὴ ἠρνήθη τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἡδὴ ἐκουσίως καθυπεβλήθη εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα, διὰ τὸ θλασθεῖν εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὡς τάχα μὴ ἀρτίως λαλήσαν ἐν ταῖς Γραφαῖς καὶ Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις».

Ἰδοὺ ἐν ἀπολύτῳ συντομία μὲ ποίους Κανόνας καὶ ἀποφάσεις οἱ Θεοὶ Ἀπόστολοι καὶ αἱ Οἰκουμενικαὶ καὶ Τοπικαὶ Σύνοδοι περιεφρούρησαν καὶ ἐκράτησαν τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν καὶ λαοεῖαν. Ὡς ἔλθομεν τώρα εἰς τοὺς προσφάτους χρόνους καὶ δὴ μετὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ Θρησκευτικοῦ σχίσματος (1924) συνετελεῖται τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως ἐν τῇ στρατευομένῃ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ, διὰ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου, διὰ τὰς ἀανήτους ἐορτάς, διὰ νὰ γνωρίσωμεν τι περὶ τοῦ Πασχαλίου Κανόνος πρεσβεύουσιν οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ μας Ἡγέται καὶ κατὰ πρῶτιστον λόγον οἱ συγγραφεῖς προκαθήμενοι τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας.

α) ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΑΙ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Εἰς τὸ βιβλίον τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «ἔλεγχος παραποιήσεως Συνδικῶν Πράξεων καὶ Πατριαρχικῶν ἐγγράφων ἐν ἔτει 1931 ἀναγράφει τὰ ἑξῆς: «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, δὲν παρεδέχθη τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον, ἀτε προσκροῦσιν εἰς τὰς περὶ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα διατάξεις τῆς Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου (325), ἀλλ' ἐπειδὴ εἰσῆχθη εἰς τὸ Κράτος τὸ Ἑλληνικὸν τὸ νέον πολιτικὸν ἡμερολόγιον, δὲν ἦτο δυνατόν ἀνευ θρησκευτικῆς ζημίας τοῦ λαοῦ καὶ κοινωνικῆς συγχύσεως νὰ ὑπάρχωσιν δύο ἡμερολόγια, ἠρξέσθη εἰς τὴν διόρθωσιν πανθολογούμενου σφάλματος τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, καταλιποῦσα ἄδικτον τὸν ὃν κυρίως παρεβίασε τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον Πασχάλιον Κανόνα, παρὰ τὰς καταφανεῖς ἐλλείψεις καὶ τούτου. Καὶ κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα, ὅτε ἐγένετο ἡ Γρηγοριανὴ τοῦ Ἡμερολογίου μεταρρυθμίσις καὶ ἐξητεῖτο ἡ ἐπιβολὴ αὐτῆς πρὸς σκατοὺς προσηλυτικούς, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπέκρουσεν αὐτὴν κυρίως διὰ τὴν ὑπ' αὐτῆς τομηθεῖσαν ἀνατροπὴν τῆς περὶ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα ἀποφάσεως τῆς Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου» καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν

σελίδα (8) ὁκτώ τοῦ βιβλίου ἐπαναλαμβάνει τὰ ὅσα ἐν τῇ παρούσῃ καὶ ἐν ἐδαφίῳ (ε) ἀναγράφονται «Ἀσάλευτον διαμένειν κ.λ.π.» καὶ καταλήγει εἰς τὰ ἑξῆς «Αὕτη εἶναι ἡ μόνη ἀπόφασις τῆς Συνόδου τοῦ ἔτους 1593 διὰ τὸ ζήτημα τοῦ Ἡμερολογίου, ἀναφερομένη εἰς τὸν Πασχάλιον Κανόνα, διότι τοῦτον κυρίως ἐδίξεν ἡ Γρηγοριανὴ χρονολόγησις.

β) ΔΩΡΟΘΕΟΣ ΚΟΤΤΑΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΛΑΡΙΣΣΗΣ ΚΑΙ ΜΕΤΕΠΕΙΤΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

I. Εἰς τὸ βιβλίον: Ἀρχεῖον Ἐκκλησιαστικοῦ καὶ Κανονικοῦ Δικαίου ἔτους 1947 καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «ἡ νομοκανονικὴ θέσις τοῦ Ἑλληνικοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ ζητήματος» ἀναγράφει εἰς σελίδα 224 τὰ ἑξῆς: «Ὁ Ἐπίσκοπος Ρώμης Γρηγόριος ὁ Η΄ συμβουλευθεὶς ἀστρονόμους καὶ μαθηματικούς τῆς ἐποχῆς του, προέβη εἰς τὴν διόρθωσιν τοῦ ἡμερολογίου, ἀγνοήσας ὅμως τὴν περὶ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα ἀπόφασιν τῆς Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου «καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς σελίδα 225 «ὅτε δὲ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐνέκρινε τὴν εἰσαγωγὴν, ἀποδεξάμενον τὸ νέον ἡμερολόγιον, τότε ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, συμφώνως πρὸς τὴν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν εἰσῆγαγεν ὁμοίως τοῦτο καὶ οὕτως ἡ 10 Μαρτίου 1924 ὀνομάσθη 23 Μαρτίου, ὁρισθέντος ὅτι τὸ Πάσχα θὰ ἐορτάζηται κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου» καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς σελίδα 233 «Δὲν εἰσῆχθη τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον, διότι τοῦτο κανονίζει ἄλλως τὰ περὶ τοῦ Πάσχα καὶ τῶν κινητῶν ἐορτῶν ἢ ὡς ἐκανόνισεν ἡ Α΄ ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. Τὸ πραγματικὸν εἶναι ὅτι ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία τηρεῖ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον διὰ τὸ Πάσχα καὶ τὰς ἐξ αὐτοῦ ἐξαγοραζόμενας κινητάς ἐορτάς.

II. Ἐπίσης ὁ ἴδιος εἰς τὸ βιβλίον.—Ἀρχεῖον Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Κανονικῶν Δικαίου ἔτους ἐκδόσεως 1951 καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς γνωματεύσεως Καθηγητῶν ἐπὶ τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ ζητήματος» ἀναγράφει τὰ ἑξῆς: «Τὸ ὑπὸ τοῦ πάπα Γρηγορίου εἰσαχθὲν ἡμερολόγιον, ἐξ οὗ καὶ Γρηγοριανόν, ἐκτεινόμενον πέραν τῆς ἀστρονομικῆς ἀπόψεως, εἰσῆγαγε καινοτομίας, ἀποκρουόμενας ὑπὸ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἐφόσον παρεβίασε τὴν περὶ τοῦ Πάσχα ἀπόφασιν, τῆς Ἀγίας ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου» καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς σελίδα 4 «συνεπῶς τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον ἔχει καταδικασθῆ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, μὴ ἐπιτρεπομένης τῆς εἰσαγωγῆς αὐτοῦ, ἀπειλουμένων κανονικῶν ποινῶν, διότι δὲν εἶναι διόρθωσις ἡμερολογίου, ἀλλὰ μεταρρυθμίσις τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα. Ὁ λόγος αὐτὸς τῆς καινοτομίας, ὡς καὶ ὁ ἕτερος τῆς χρησιμοποίησεώς του ὡς μέσον προσηλυτιστικοῦ, κατέστησαν τοῦτο ἀπαράδεκτον».

Ἐν ὅψει τῶν ἱερῶν τούτων Κανόνων, ἀποφάσεων, καὶ ἀποφάσεων, διατυπῶνται ἡ ἀπορία πῶς ἐτόλμησεν ἡ ἐν Ρόδῳ Πανορθόδοξος Σύνοδος καὶ τὴν περὶ Πασχαλίου ἀπόφασιν τῆς Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνό-

δου, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς τροποποιήσεώς του;

Ἄς ἐλπίσωμεν, ὅτι ἐν τῇ προσπάθειά ταύτῃ δὲν πρόκειται νὰ ἐξοστρακισθῇ καὶ τὸ Πασχάλιον, διὰ νὰ δολικληρωθῇ ἡ ἀνατροπὴ τῆς θεοπνεύστου ὀρθοδόξου διδασκαλίας, μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924 σημειωθείσαν ἀποστασίαν καὶ τὴν δημιουργίαν τοῦ θρησκευτικοῦ σχίσματος.

Ἐνταῦθα ἔχουν θέσιν τὰ ὅσα ὑποστηρίζει ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερώνυμος καὶ Καθηγητὴς Πανεπιστημίου, εἰς τὸ σύγγραμμά του ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ θέσις τῶν λαϊκῶν ἐντὸς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ οργανισμοῦ» ἔτους ἐκδόσεως 1956 καὶ εἰς σελίδα 45 γράφον τὰ ἑξῆς: «Ἐκεῖ ὅπου παραμένει ἀναλλοίωτος ἡ θέσις τῶν λαϊκῶν ἐντὸς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ οργανισμοῦ, ἐν σχέσει πρὸς τὴν διαμόρφωσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς διδασκαλίας εἶναι τὸ μέρος, τὸ ὅποιον εἶχον καὶ ἔχουν οὗτοι εἰς τὴν ἐπιχώρῳσιν τῆς Οἰκουμενικότητος τῆς Συνόδου. Ἐφ' ὅσον δηλαδὴ, τὸ ἔσχατον κριτήριον περὶ τῆς Οἰκουμενικότητος τῶν μεγάλων

Συνόδων, κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀποτελεῖ ἡ κοινὴ τοῦ πληρώματός της συνείδησις, εἶναι φανερόν, ὅτι οὐδέποτε οἱ ἀπλοὶ πιστοὶ θὰ εἶναι δυνατόν νὰ παραμερισθοῦν. Παραμερισμὸς τῶν, εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, θὰ ἐσήμαινε πλέον ἐγκατάλειπιν τῆς Ὁρθοδόξου περὶ Ἐκκλησίας διδασκαλίας καὶ βασικὴν ἀλλοίωσιν τοῦ χαρακτῆρός της.»

Ὅθεν, ὡς φύλακες τῆς πίστεως θαρσεῖτε καὶ ἀδελαίπτως προσεύχεσθε. Ὁ Κύριός μας, ὅστις ἐθεμελίωσε τὴν στρατευομένην Ἐκκλησίαν διὰ τοῦ ἰδίου τοῦ αἵματος, γνωρίζει τοὺς τρόπους τῆς καλῆς ἐκβάσεως καὶ σωτηρίας. Ἐχει καὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἀνθρώπους του, κληρὸν καὶ λαόν, τοὺς εὐλοκρινῶς πιστεύοντας εἰς Αὐτὸν καὶ ἐπικαλουμένους τὴν θεῖαν βοήθειαν καὶ προστασίαν, διὰ νὰ δυνήθωσιν νὰ ἀντισταθῶν εἰς τὰς πονηρὰς μεθοδίας τῶν ἀνηγνῶν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Μὲ ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην

E. TOMARAS

Ὁ Μητροπολίτης Φιλάρετος εἰς τὸ μέσον, Ἀρχηγὸς τῆς ἐν ΔΙΑΣΠΟΡᾷ ΡΩΣΙΚῆς Ἐκκλησίας. Ἀριστερὰ (μὲ λευκά) ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Λεόντιος, ὁ χειροτονήσας εἰς Ἑλλάδα μετὰ τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀκακίου τοῦς, 1) Σεβ. Κυκλάδων ἀειμνήστου Παρθένιου καὶ 2) τὸν νῦν Ἀρχιεπίσκοπον Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ. Αὔξεντιον. Δεξιὰ ὁ Σεβ. Ἀστορίας κ. Πέτρος Ἐξαρχος ἐν Ἀμερικῇ τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΜΑΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Μέσα εις την Βαβυλῶνα τοῦ κόσμου, ἐκεῖ ὅπου ἔχουν συγκεντρωθῇ φυλαί, λαοὶ καὶ γλώσσαι, μέσα στὸ πολυποικίλον μωσαϊκὸν τῶν Θρησκειῶν, ἀνάμεσα σὲ καλλιμάρμαρες οἰκοδομὰς καὶ γυάλινους πύργους ποὺ θυμίζουν τὰ παλιὰ παραμύθια, μέσα στὴ Νέα Ὑόρκη, ὅπου ἔχουν συναθροισθῇ ὅλα τὰ δόγματα καὶ αἱ θρησκείαι τοῦ κόσμου ἀντινοθεῖ καὶ φωτίζει μὲ τὸ ἀνέσπερον φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ ταπεινὸ Ἐκκλησιὰκι τῆς Ἁγίας Μαρκέλλης, ὅπου ἡ ἔδρα τοῦ Ἐπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἀμερικῆς, Θεοφιλεστάτου κ. Πέτρου, Ἐξάρχου τῆς Ἐκκλησίας μας ἐν Ἠνωμέναις Πολιτείαις.

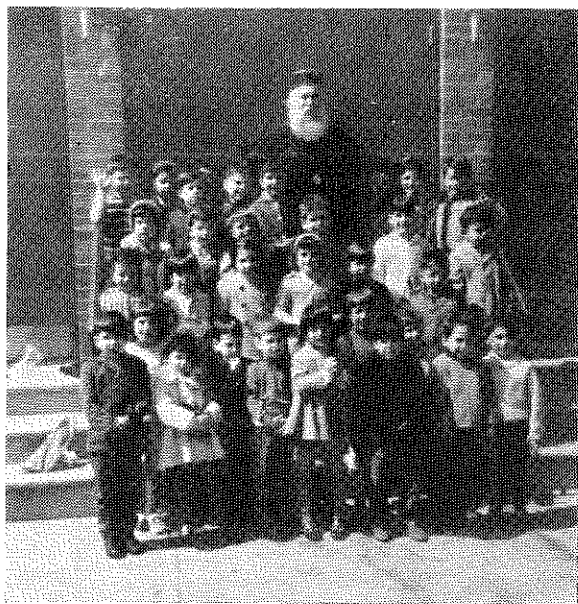
Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀστωρίας, ἐχειροτονήθη ὑπὸ δύο κανονικῶν Ἐπισκόπων τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας τῶν Λευκορώσων, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Λεοντίου καὶ τοῦ Ἐπισκόπου Σεραφεῖμ, τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου, προστάτου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Χριστιανῶν Ἑλλάδος.

Τὴν Ἐκκλησίαν τῆς ἁγίας Μαρκέλλης ἐπισκέπτονται συχνὰ Ρῶσοι Ἱεράρχαι ἀκολουθοῦντες τὸ πάτριον ἐορτολόγιον.

Ἐρημέριος τοῦ ἱεροῦ ναοῦ εἶναι ὁ ἱερομόναχος Νικόδημος Καλαντῆς ἐκ Χίου βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ διακόνου Ἑμμανουὴλ Κολάμβου ἀνεψιῦ τοῦ ἀειμνήστου ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἁγίου Μάρκου τῆς Χίου, πατρὸς Διονυσίου Κολάμβου. Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς ἁγίας Μαρκέλλης διατηρεῖται μοναστηριακὸν τυπικὸν ἀναγινωσκομένον καθ' ἑκάστην Ὁρθρον καὶ Ἑσπερινῷ. Ὁ θεοφιλέστατος ἔχει ἰδρύσει καὶ δημοτικὸν ἀπογευματινὸν σχολεῖον εἰς τὸ ὁποῖον φοιτοῦν περὶ τὰ 99 Ἑλληνόπουλα, διδασκόμενα ὑπὸ

τῆς Ἀδελφῆς Συγκλητικῆς, τῆς ἀδελφῆς Διονυσίας καὶ τῆς βοηθοῦ αὐτῶν κ. Ροδαμάνθης Μπέγα, τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τὴν Ὁρθόδοξον θρησκείαν μας.

Τὰς Κυριακὰς λειτουργεῖ Κατηχητικὸν Ἐχολεῖον μὲ κατηχήτρια τὴν κυρίαν Εἰρήνην Βασιληᾶ. Ἡ ὅλη ὁργάνωσις τῆς Ἐπισκοπῆς μας, κινεῖ τὴν ἐκτίμη-

Ὁ Σεβ. Ἀστωρίας κ. Πέτρος ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ νηπιαγωγείου τοῦ Ἱ. Ν. Ἀγ. Μαρκέλλης

σιν καὶ τὸν θαυμασμὸν ἀκόμη καὶ τῶν ξένων.

Κατὰ τὴν περίοδον τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς κάθε Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ ἐτελεῖτο ἡ Θεία Λειτουργία τῶν προηγιασμένων, καθημερινῶς δὲ τὸ Μέγα Ἀπόδειπνον. Οἱ χριστιανοὶ κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἁγίων ἡμερῶν, προσήρχοντο εἰς τὴν θείαν ἐξομολόγησιν καὶ Μετάληψιν τῶν ἀχράντων Μυστηρίων.

Ὁ Ἐπιτάφιος τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς εἶχε συγκεντρώσει ἄνω τῶν τριῶν χιλιάδων πιστῶν ποὺ εἶχαν προσέλθει ἀπὸ τὰ τέσσαρα σημεῖα τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἐπίσης καὶ τὴν νύκτα τῆς Ἀναστάσεως ἄνω τῶν χιλίων πεντακοσίων παρηκολούθησαν τὴν τελετήν.

Τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ, ἐπεσκέφθη τὴν Ἐκκλησίαν μας, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀβέριμος, διευθυντὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Jordavill Νέας Ὑόρκης. Οὗτος συνεπροσενήχθη μετὰ τοῦ Ἐπισκόπου μας καὶ στὸ τέλος διένειμε τὸ ἀντίδορον εἰς τοὺς πιστοὺς παρέχων τὴν εὐλογίαν του καὶ προσφωνῶν ἕνα ἕκαστον μὲ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη.

Ὁ Σεβασμιώτατος ἀρχιεπίσκοπος Ἀβέριμος μετὰ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου καὶ Ἐξάρχου κ. Πέτρου, ἐπεσκέφθησαν τὸν Ἱερόν ναὸν τοῦ ἁγίου

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

Μέσω διαχειριστοῦ

Ἱερός Ναὸς Μυρτιδιωτίσσης	150
Α. Γιαννοπούλου	100
Λάζαρος Παπαδόπουλος	100
Ἱερεὺς Νικόλαος Τσιρέλιας	500
Ἱερός Ναὸς Ἁγίας Φιλοθέης	325
Ἀναστασία Τζουρνῶ	50
Δήμητρα Θέμελη	120
Μαντουλίδης Ἰωάννης	100
Μιχαὴλ Μαστοροῖδης	420
Ἱερεὺς Κεπάπογλου Γεώργιος (Λάρισα)	500
Μαριάνθη Γιαννακοπούλου (Θεσσαλονίκη)	100
Ἀντιγόνη Πεντζίδου (Θεσσαλονίκη)	50
Ἀνώνυμος	1000
»	50
Ἐλευθέριος Τσοχαρίδης	50
Ἀφοὶ Κουτσούκου	300

Σύνολον 3.915

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΒΙΟΤΗΣ

«Οὐκ ὀλίγος ἀγών, τὸν ἔσω ἄνθρωπον ποιῆσαι Μοναχόν»
(Θεοφ. Μάξιμος)

Μέρος 41

Εἶναι εὐκόλον, εὐκολώτατον τὸ νὰ περιβληθῇ τις τὸν μοναχικὸν τρίβωνα καὶ νὰ ἐντάξῃ ἑαυτὸν εἰς Μοναστικὴν ἀδελφότητα. Δὲν ὑπάρχει εὐκολώτερον πρᾶγμα τοῦ νὰ καταστῇ κανεὶς Μοναχὸς ἔξωθεν, δηλαδή ὡς πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν, φθάνει νὰ τὸ θελήσῃ. — Εἶναι ὅμως δύσκολον, δυσκολώτατον νὰ ἀποβῇ τις Μοναχὸς ἔσωθεν, νὰ κάμῃ δηλαδή Μοναχὸν τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὸν ἐσωτερικὸν του κόσμον. Ὁ Θεοφόρος Μάξιμος λέγει ἐπ' αὐτοῦ:

«Οὐκ ὀλίγος ἀγών, τὸν ἔσω ἄνθρωπον ποιῆσαι Μοναχόν». Ὁ ἀγὼν αὐτὸς εἶναι σκληρὸς, πείσμων καὶ διηνεκής, διότι εἶναι ἀγὼν καὶ πάλιν «πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου» κατὰ Παῦλον. — Διὰ τοῦτο ἀπαιτεῖται μεγάλη ψυχικὴ δύναμις διὰ νὰ δινηθῇ ὁ μονάζων νὰ καλλιεργήσῃ ἐν ἑαυτῷ τὸ πνεῦμα τῆς ταπεινώσεως, τῆς ὑπακοῆς, τῆς ἀκτημοσύνης,

τῆς πνευματικῆς πτωχείας, τῆς ἡσυχίας καὶ εἰρήνης, τῆς πραότητος καὶ ἀνεξικακίας, τῆς ἀγιότητος, ἐν μᾶ λέξει. Ὁ Ἀββᾶς Ἡσύχιος λέγει: «Ὁ ὅτις ἀληθινὸς Μοναχὸς τῷ ὄντι, ὁ νῆψιν κατορθῶν καὶ οὗτος ἀληθινὸς νηφάλιος, ὁ ἐν καρδίᾳ ὦν Μοναχός».

Ποίαν ἀξίαν ἔχει ἡ ἐξωτερικὴ τυπικὴ συμμετοχὴ εἰς τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας ἂν μὴ ἔχῃ ἐπιτευχθῇ πρότερον ἡ ἐσωτερικὴ καθαρότης, ἡ ἐξάγνις τῆς καρδίας, ἡ ἐξαύλωσις, ἡ ἔνωσις τῆς ψυχῆς μετὰ τοῦ Ποθητοῦ της Νυμφίου Χριστοῦ; Ἡ ἐξωτερικὴ λατρευτικὴ προσκύνησις καὶ ἐκδήλωσις ἀγάπης πρὸς τὸν Ἰησοῦν εἶναι μόνον τύπος ξηρὸς, ἐπιφανειακὴ ἀγάπη καὶ νεκρὸς Μοναχισμὸς, ἐὰν δὲν προσέρχηται ἀπὸ τὸ ἐσώτατον βάθος καρδίας ἀγίως καὶ ἀπεριορίστως ἀγαπώσης τὸν Χριστόν. — Ὁ ἐσωτερικὸς κόσμος τοῦ «Μοναχοῦ» πρέπει νὰ διακατέχεται ὁλοκληρωτικῶς ἀπὸ τὸν Χριστὸν καὶ μόνον ἀπὸ Αὐτόν. — Εἰς τὸν Μοναχὸν πρέπει νὰ πραγματοποιῇται ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ θεορρήμων Παῦλος ἔλεγε περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του «Ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός». Εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον δὲν ἀπαιτεῖται μόνον ἡ προσπάθεια, ἡ θέλησις καὶ ἡ θυσία μᾶς ἢ 2 ἡμερῶν ἢ μηνῶν ἢ

Γεωργίου εἰς τὸ Μάουντ Βέρνον τῆς Νέας Ὑόρκης. Περὶ τοῦ περικαλλοῦς τούτου ναοῦ θὰ γράψωμεν εἰς ἄλλην μας ἀνταπόκρισιν.

ΘΕΟΦΑΝΗΣ ΧΑΛΚΙΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς τὸν ὁμώνυμον Ἱ. Ναὸν Σαλαμίνος Ὁ Σεβ. Σαλαμίνος μετὰ τοῦ ἐφημερίου Πολυκάρπου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου Ἐπιφανίου προηγούνται τῶν πιστῶν εἰς τὴν Ἱερὰν λιτανεΐαν

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

Περὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς ιερωσύνης καὶ τοῦ πρὸς τοὺς ἱερεῖς ὀφειλομένου σεβασμοῦ

(Ἱεροῦ Χρυσοστόμου)

Ἀναγινώσκω, ὅτι «πᾶσαν τὴν κρίσιν ἔδωκεν ὁ Πατὴρ τῷ Υἱῷ» (Ἰωάν. Ε' 22).

Βλέπω δὲ ἐξ ἄλλου, ὅτι ὁ Υἱὸς τὴν κρίσιν ταύ-

τῶν, ἀλλ' εἰς ἀγὼν πολυετῆς καὶ ἀκατάπαυστος ἐξικινούμενος μέχρις τῆς ἐσχάτης πνοῆς τῆς ἐν Χριστῷ ἀγίας τοῦ Μοναχοῦ βιοτῆς. Ἀς ἀγωνίζονται, ὅθεν, συνεχῶς καὶ μετὰ ζήλου ἀμειώτου πάντες οἱ ἀφιερῶσαντες τὸν ἑαυτὸν τῶν εἰς τὸ Ἀκρότατον τῶν Ἐρετῶν, τὸν Θεόν, διὰ τὴν κατορθώσασιν νὰ ποιήσιν τὸν ἑσὼ ἄνθρωπον Μοναχόν, συναισθανόμενον, λογιζόμενον καὶ ἐπιθυμῶντα μόνον ὅ,τι ὁ Θεὸς θέλει.

Τὸ «ἰχμαλωτίξοντες πᾶν νόημα εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Χριστοῦ» πρέπει νὰ ἀποτελῇ σύνθημα εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Μοναχοῦ ἀγωνιζομένου καὶ ποθοῦντος νὰ ὑποτάξῃ ἑαυτὸν ἀπολύτως καὶ ὁλοκλήρως εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἀς ἔχη ὑπ' ὄψιν τῆς πᾶσα ψυχῇ ἀγωνιζομένη ἐν τῷ Μοναχισμῷ διὰ τὴν τελείωσιν καὶ τὸν ἁγιασμόν, ὅτι μείζον πάντων τῶν ἀγώνων εἶναι τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, διότι κατὰ Παῦλον «οὗ τοῦ θέλοντος, οὐδὲ τοῦ τρέχοντος, ἀλλὰ τοῦ ἐλεοῦντος Θεοῦ»

τὴν ἐνεχείρισεν ὁλόκληρον εἰς τοὺς ἱερεῖς... Χωρὶς ιερωσύνην, οὔτε τὴν ψυχικὴν μας σωτηρίαν δυνάμεθα νὰ κατορθώσωμεν, οὔτε τὰ αἰώνια ἀγαθὰ νὰ ἀποκτήσωμεν. Δὲν ἐλέγχθη, ὅτι κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, ἐὰν δὲν ἀναγεννηθῇ μετὰ τὸ βάπτισμα τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ Πνεύματος; (Ἰωάν. Γ' 5). Δὲν ἐγράφη, ὅτι ἐκεῖνος, ὅστις δὲν ἠθέλε τρώγῃ τὴν σάρκα τοῦ Κυρίου καὶ δὲν ἠθέλε πίνῃ τὸ αἷμα του, χάνει τὴν αἰώνιον ζωὴν; (Ἰωάν. ΣΤ' 54).

Ἀλλὰ καὶ τὰ δύο ταῦτα, τὸ μυστήριον τοῦ ἁγίου βαπτίσματος καὶ τὸ μυστήριον τῆς θείας κοινωνίας, δὲν ἠμποροῦν νὰ τελεσθῶν παρὰ μόνον μετὰ τὰ χεῖρα τοῦ ἱερέως. Πῶς λοιπόν, χωρὶς αὐτά, θὰ ἠμπορέσῃ κανεὶς ν' ἀποφύγῃ τὴν κόλασιν ἢ νὰ λάβῃ τοὺς προφορισμένους διὰ τὴν τήρησιν τῶν θεῶν ἐντολῶν στεφάνους; Οὗτοι, οἱ ἱερεῖς, εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐπιστατοῦν εἰς τὸν πνευματικόν μας ἑαυτὸν διὰ τοῦ βαπτίσματος. Δι' αὐτῶν — τῶν ἱερέων — μετὰ τὰς τρεῖς καταδύσεις καὶ τὰς τρεῖς ἀναδύσεις, ἐνδυόμεθα τὸν Χριστὸν καὶ γινόμεθα μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία Ἐκείνῳ ἔχει κεφαλὴν. Οἱ ἱερεῖς λοιπόν ἐδλόγως πρέπει νὰ μᾶς εἶναι σεβαστότεροι ἀπὸ κάθε ἄλλον ἄρχοντα καὶ τιμωτέρου

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν Ἱ. πανήγυριν Ἀγ. Γεωργίου εἰς τὸ χωρίον Ἱ. Ἁγίου Πνεύμα Σερρών. Διακρίνονται οἱ 1) ὁ Ἀρχιμ. Ἀγαθάγγελος Βούρδουλας 2) ὁ Οἰκον. Στυλιανὸς Μουσῆς καὶ 3) ὁ Ἱερομ. Νικόλαος Λιαπιδῆς ἐν μέσῳ τῶν φιλεόρτων χριστιανῶν

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΣΥΜΠΡΟΣΕΥΧΗ ΜΕΤΑ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ

Κατά πληροφορίας ἐγκοίτον ἐκκλησιαστικοῦ περιοδικοῦ: «Τὴν 4)4)68 ὁ νέος Ρωμαιοκαθολικὸς ἀρχιεπίσκοπος Νέας Ὑόρκης Κουκ ἐπεσκέφθη τὸν Ὁρθόδοξον ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς Ἰάκωβον. Οἱ δύο ἀρχιεπίσκοποι συμπροσηχρήθησαν».

(Ἐκκλησιαστικὸς Ἀγὼν, Τεύχος Ἀπριλίου — Μαΐου).

Ἀποροῦμεν, ἐξιστάμεθα καὶ θλιβόμεθα βαθύτατα διὰ τὴν συμπροσευχὴν ταύτην, τὴν ὁποίαν σαφῶς καὶ κατηγορηματικῶς καταδικάζουν οἱ Κανόνες τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

(Τιμοθέου Ἀλεξανδρείας Κανὼν Θ'. Τῆς ἐν Λαοδικαίᾳ, Κανὼν ΣΤ'. Τῆς ἐν Λαοδικαίᾳ Τοπικῆς Συνόδου Κανὼν ΑΒ'. Ἀποστολικαὶ Διαταγαὶ διδλ. Η' κεφ. ΑΔ' «εὐσεβῆς μετὰ αἰρετικοῦ, μήτε κατ' οἶκον συμπροσευχέσθω». Ἀγίων Ἀποστόλων Κανὼν ΜΕ' Σύνταγμα Β' σελ. 60 — Κανὼν ΕΔ' Ἀγίων Ἀποστόλων, ἐν Συντάγματι Β', σελ. 82).

Ἄς μελετήσῃ τοὺς Κανόνας τούτους ὁ Ἀρχιεπ. κ. Ἰάκωβος Κουκούλης, διότι διὰ τῆς τακτικῆς του ταύτης σκανδαλίζει τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν καὶ παρέχει τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι δὲν ἔχεται στερεῶς τῶν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ Ἐκκλησίας.

ΕΝΘΑΡΡΥΝΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΥΟΙΩΝΟΝ

Εἶναι εὐδαίμων καὶ παρήγορον τὸ ὅτι ὁ Καθηγητὴς κ. Κων. Μπόνης εἰς τὸ χροῖον ἄρθρον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία», τοῦ ὁποίου τὴν διεύθυνσιν ἀνέλαβε, δίδει τὴν ἐξῆς δια-

καὶ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς γονεῖς μας.

Διότου, οὗτοι μὲν μᾶς ἐγέννησαν σωματικῶς. Εἰς δὲ τοὺς ἱερεῖς ὀφειλομένην τὴν γέννησίν μας ἐκ τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν διὰ τῆς θαίας χάριτος υἰοθεσίαν.

Οἱ ἱερεῖς τῶν Ἰουδαίων εἶχον τὴν ἐξουσίαν νὰ θεραπεύουν τὴν λέπραν τοῦ σώματος ἢ, ἀκριβέστερον, νὰ πιστοποιοῦν μόνον τὴν θεραπείαν ταύτην. Καὶ ὅμως, γνωρίζομεν πόσον ζηλευτὸν καὶ τιμημένον ἦτο τὸ ἀξίωμα των. Οἱ ἰδιοὶ μας ἱερεῖς ἔλαβον ἐξουσίαν ὅχι διὰ λέπραν σώματος, ἀλλὰ διὰ λέπραν ψυχῆς. Καὶ ὅχι ἀπλῶς νὰ ἐξετάζουν ἂν ἔγινε ἡ θεραπεία, ἀλλὰ νὰ ἐνεργοῦν αὐτοὶ ὅτι χρειάζεται διὰ τὴν πλήρη θεραπείαν. Ὡστε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἤθελον τοὺς καταφρονεῖ, εἶναι κατὰ πολὺ μικρότεροι καὶ ἀνοσιώτεροι ἀπὸ τὸν Δαθὴν καὶ τοὺς συντρόφους του, (Ἀριθ. 127) καὶ ἄξιοι μεγαλιτέρας τιμωρίας.

Καὶ τὸ λέγω καθαρά. Δὲν γνωρίζω τίποτα ἀθλιώτερον ἀπὸ ψυχὴν, ἢ ὁποία ἀρνεῖται τιμὴν πρὸς τοὺς ἱερεῖς. Ἡ ψυχὴ αὕτη εἶναι γεμάτη ἀπὸ οἴστρον δαιμονικόν.

βεβαίωσιν: «Τὴν ὑψηλὴν ταύτην ἐντολὴν ἀναδεχόμενος διαβεβαίω καὶ διαβεβαιούμαι, ὅτι τὴν ὁρθόδοξον τῶν Πατέρων ἡμῶν Πίστιν διατηρήσω ἀλώβητον τὴν τῶν ὁρθοδόξων ἐκκλησιαστικῶν δογμάτων ἀκράδαντον καὶ ἀσάλευτον θεμελίον διακηρύξω πάντοτε τὸν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ εὐσεβείας χαρακτῆρα ἀναπαράστήσομαι ἐσαεῖ, φυλάττων τὸ ἐπ' ἐμοὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα τὰς ἱερὰς τῆς ἀγιοπάτης Ἐκκλησίας ἡμῶν παραδόσεις κρατῶν».

Ἄς ζάμῃ πραγματικότητα ὁ κ. Καθηγητὴς τὰ ὡς ἂν ὑψηλὰ ῥήματα μερμῶν καὶ διὰ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ Πατρίου ἐκρητολογίου ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Λατρείᾳ, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ παράδοσιν ἀρχαιοτάτην, διότι περὶ σεβασμοῦ τῶν Παραδόσεων ὁμίλησε καὶ δὲν πρέπει ἄλλα νὰ λέγῃ καὶ ἄλλα νὰ ποιῇ. Ἄλλως τε ὁ Κύριος ἡμῶν τὸ τονίζει ἐν τῷ Ἐρῶ Ἐδαγγελίῳ του, ὅτι: «ὁ ποιήσας καὶ διδάξας μέγας κληθήσεται ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Ὀυρανῶν».

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΩΝ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς τὴν Ραφάνην, ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παλαιοημερολογιτῶν κ. Αὐξέντιος ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐκεῖ ἀποπερατωθέντος ἱεροῦ Ναοῦ τῶν ἀκολουθούντων τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, ἀφιερωμένον εἰς τὴν Ἐδαγγελιστρίαν.

Εἰς τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαινίων παρέστη πλῆθος κόσμου ἐκ Ραφάνης καὶ τῶν γύρω χωρίων.

Ἡμερήσιος Κήρυξ Λαρίσης 4 Ἰουνίου 1968

ΚΑΡΔΙΑΝ ΚΑΙΝΗΝ

Πολὺς θόρυβος γίνεται ἐσχάτως διὰ τὸ ἀξιόλογον ἐπίτευγμα τῆς μεταμοσχεύσεως τῆς καρδίας. Ὑπάρχει ὅμως καὶ κάτι, σπουδαιότερον καὶ ἀνυπολόγιστον ἀξίας. Πρόκειται περὶ τῆς μεταμοσχεύσεως ἐκείνης, ἀλλοιώσεως τοῦτέστιν ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ὑπόσχεται ὁ Θεὸς καὶ ἡ ὁποία μεταβάλλει τελείως τὴν πνευματικὴν προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου: «καὶ δώσω ὑμῖν καρδίαν καινὴν καὶ πνεῦμα καινὸν ἐν ὑμῖν καὶ ἀφελῶ τὴν καρδίαν τὴν λιθίνην ἐκ τῆς σαρκὸς ὑμῶν καὶ δώσω ὑμῖν καρδίαν σαρκίνην», (Ἐξεκ. 26).

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ

Γενεμένων ἀρχαιρεσιῶν εἰς τὸ παρόρθημα Πονγκάκιον - Φθιώτιδος ἐξελέγησαν οἱ κάτωθι:

Πρόεδρος Εὐάγγελος Δ. Τσάρας,

Ταμίας Λάμπρος Δ. Σταφανᾶς.

Γραμματεὺς Σπυρίδων Ι. Σαγκελάρης.

Ἐφορος Δημήτριος Λ. Χριστόπουλος.

Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ Ἀθανάσιος Ι. Σαγκελάρης, Ἀθανάσιος Ἀλεξίου.

Ἀναπληρωματικοὶ Γεώργιος Σελεούνης, Εὐάγγελος Κουλουκίδης.